

EL DRET A DECIDIR... COM SER DONA I TREBALLADORA

Per l'època en què se celebrà la primera diada de la dona treballadora, les dones estàvem sotmeses a un sistema econòmic i social que ens discriminava de manera clara i diàfana. La llei decretava salaris inferiors i determinava una minoria d'edat permanent al gènere femení. A aquestes circumstàncies hi contribuïa la cobertura intel·lectual de la religió. La resignació cristiana s'imposava per suportar l'estat de submissió i penúria de la dona obrera, amb vagues promeses d'un cel amb dret d'admissió i caritat per a qui acotés el cap. Avui les constitucions i les normes legals proclamen la igualtat: igual salari, iguals drets, iguals perspectives. Tanmateix, la realitat determina perspectives menys afalagadores. Les empreses continuen fent bo allò que un cop escrigué George Orwell: tots els animals de la granja són iguals, encara que uns més iguals que altres. La igualtat teòrica de gènere tampoc no ha permès fer efectiva les altres punxes del triangle virtuos: ni llibertat, ni solidaritat. La nova religió del capitalisme, que ens promet el cel del consum, ens aporta avui l'infern de la precarietat i el purgatori de la productivitat.

Ser dona i treballadora no és avui cap ganga. La religió capitalista ens imposa que ens sacrifiquem en l'altar de la productivitat. Les jornades són cada vegada més llargues, la precarietat és cada vegada més gran, les pressions laborals són cada vegada més fortes, i les treballadores viuen cada dia més aïllades, més fràgils, més vulnerables. Tots els poderosos (sense distinció de sexe) decideixen per nosaltres. I creen els nous mites que serveixen per teixir cadenes. Com el mite de l'emancipació femenina; tenim llibertat... per ésser explotades, tenim llibertat... per sacrificar la nostra vida personal, tenim llibertat... per creure en les llegendes urbanes com el de les "superwoman". Hem d'ésser més productives ... per enriquir a algú altre. Hem d'ésser més competitives ... per dissoldre els llaços de solidaritat entre nosaltres. Hem de perseverar en l'aparença física ... per ésser més desitjables i sentir-nos satisfetes des de la categoria d'objecte decoratiu. Hem de deixar en mans d'altres... el dret a la voluntat –o no- a ésser mares. La presumpta igualtat consisteix a què altres continuïn decidint per nosaltres. La igualtat feta des de l'actual sistema fonamentat en la desigualtat, l'individualisme i la llibertat dels més rics és una estafa.

S'ha acabat el bròquil! Ha arribat a l'hora de decidir per nosaltres mateixes. Hem de decidir com ser dones, i com ser treballadores. Evidentment, en aquesta història, el capitalisme i les idees que promouen la resignació, sobren. Reclamem el dret a decidir, a disposar de la nostra existència en les nostres pròpies mans. A decidir gaudir del benestar econòmic, físic i espiritual. A decidir quantes hores dediquem al treball, i quantes a la vida personal. A decidir no resignar-nos a dur existències subalternes. A decidir ésser nosaltres mateixes, sense que res ni ningú ens digui, amb argumentacions humanes i divines, què hem de fer i com hem de comportar-nos. Les dones de Girona han demostrat al llarg de la història contemporània la resistència a acotar el cap. Han resistit amb les armes aquell qui ens atacava. Han ocupat fàbriques, han tallat la via del tren que s'emportava els fills a les guerres colonials, han muntat barricades, han assaltat casernes de la Guàrdia Civil, han destruït les icones de l'opressió, han lliurat la vida per bastir un món més just. És la nostra obligació ser dignes de la memòria col·lectiva d'altres dones que ens precediren.

En el moment en què tothom parla del dret a decidir, nosaltres reclamem també, el dret a decidir com volem viure. I volem viure al marge d'explotació, i d'ideologies que cerquen la submissió. Com diuen uns versos de Salvador Espriu, volem una vida "rica, culta, lliure, desvetllada i feliç"

